UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

15 päivänä joulukuuta 2011 *

Asiassa C-191/10,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Cour de cassation (Ranska) on esittänyt 13.4.2010 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 19.4.2010, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Rastelli Davide e C. Snc

vastaan

Jean-Charles Hidoux, Médiasucre international -yhtiön konkurssipesän pesänhoitajana,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Tizzano sekä tuomarit M. Safjan, A. Borg Barthet, M. Ilešič ja M. Berger (esittelevä tuomari),

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

julkisasiamies: P. Mengozzi,
kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Jean-Charles Hidoux, Médiasucre international -yhtiön konkurssipesän pesänhoitajana, edustajanaan avocat B. Kuchukian,

– Ranskan hallitus, asiamiehinään G. de Bergues ja B. Cabouat,

– Alankomaiden hallitus, asiamiehinään C. M. Wissels ja B. Koopman,

– Itävallan hallitus, asiamiehenään E. Riedl,

– Euroopan komissio, asiamiehinään A.-M. Rouchaud-Joët ja M. Wilderspin,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee maksukyvyttömyysmenettelyistä 29.5.2000 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1346/2000 (EYVL L 160, s. 1; jäljempänä asetus) tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa vastakkain ovat Rastelli Davide e C. Snc -niminen yhtiö (jäljempänä Rastelli) ja Jean-Charles Hidoux, joka toimii Médiasucre international -yhtiön (jäljempänä Médiasucre) konkurssipesän pesänhoitajana, ja joka koskee viimeksi mainittua yhtiötä vastaan aloitetun maksukyvyttömyysmenettelyn laajentamista ensin mainittuun yhtiöön.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

3 Asetuksen kuudennen perustelukappaleen mukaan asetuksessa rajoitutaan ”säätämään toimivallasta aloittaa maksukyvyttömyysmenettely ja tehdä päätöksiä, jotka johtuvat välittömästi maksukyvyttömyysmenettelystä ja jotka liittyvät siihen läheisesti”.

4 Asetuksen 3 artiklassa, joka koskee kansainvälistä toimivaltaa, säädetään seuraavaa:

”1. Sen jäsenvaltion tuomioistuin, jossa velallisella on pääintressien keskus, on toimivaltainen aloittamaan maksukyvyttömyysmenettelyn. Yhteisön ja muun oikeushenkilön pääintressien keskuksen katsotaan sijaitsevan siinä valtiossa, jossa oikeushenkilöllä on sääntömääräinen kotipaikka, jollei muuta näytetä.

2. Jos velallisen pääintressien keskus sijaitsee jäsenvaltiossa, muun jäsenvaltion tuomioistuin on toimivaltainen aloittamaan maksukyvyttömyysmenettelyn vain, jos velallisella on toimipaikka tässä jäsenvaltiossa. Tällaisen menettelyn vaikutukset rajoittuvat viimeksi mainitussa jäsenvaltiossa sijaitsevaan velallisen omaisuuteen.

– –”

5 Asetuksen 13 perustelukappaleessa todetaan, että ”pääintressien keskuksen olisi oltava sama kuin paikka, jossa velallinen hallinnoi säännöllisesti intressejään ja joka on näin ollen kolmansien osapuolten tiedettävissä”.

6 Asetuksen 4 artikla koskee sovellettavaa lakia, ja siinä säädetään seuraavaa:

”1. Jollei tässä asetuksessa toisin säädetä, maksukyvyttömyysmenettelyyn ja sen vaikutuksiin sovelletaan sen jäsenvaltion lakia, jossa menettely on alkanut – –.

– –”

Kansallinen oikeus

7 Konkurssimenettelyä säännellään Ranskan kauppalain (code de commerce) L. 640-1 §:llä ja sitä seuraavilla pykälillä. Menettelyn aloittamiseksi toimivaltaisen tuomioistuimen osalta saman lain L. 641-1 §:ssä viitataan L. 621-2 §:ään, jossa – sellaisena kuin se oli muutettuna 26.7.2005 annetulla lailla nro 2005-845 – säädettiin seuraavaa:

”Toimivaltainen tuomioistuin on tribunal de commerce, jos velallinen on elinkeinonharjoittaja tai rekisteröity ammatinharjoittajien rekisteriin (répertoire des métiers). Muissa tapauksissa toimivaltainen on tribunal de grande instance.

Aloitettu menettely voidaan laajentaa yhteen tai useampaan henkilöön, jos tämän varat ovat sekoittuneet velallisen varoihin tai jos oikeushenkilö on fiktiivinen. Tässä tapauksessa alkuperäisen menettelyn aloittanut tuomioistuin pysyy toimivaltaisena.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

8 Tribunal de commerce de Marseille (Ranska) asetti 7.5.2007 antamallaan tuomiolla Médiasucren, jonka sääntömääräinen kotipaikka oli Marseillessa, konkurssiin ja nimesi Hidoux’n pesänhoitajaksi.

9 Edellä mainitun tuomion jälkeen Hidoux haastoi samaiseen tuomioistuimeen Rastellin, jonka sääntömääräinen kotipaikka oli Robbiossa (Italia). Hidoux vetosi näiden kahden yhtiön varojen sekoittumiseen ja vaati Médiasucrea vastaan aloitetun konkurssimenettelyn laajentamista Rastelliin.

10 Tribunal de commerce de Marseille totesi 19.5.2008 antamassaan tuomiossa, ettei se ollut asetuksen 3 artiklan mukaisesti toimivaltainen, koska Rastellin kotipaikka oli Italiassa eikä sillä ollut mitään toimipaikkaa Ranskassa.

11 Cour d'appel d'Aix-en-Provence ratkaisi Hidoux'n valituksen 12.2.2009 antamallaan tuomiolla ja muutti tribunal de commerce de Marseillen antamaa tuomiota siten, että viimeksi mainittu on asiassa toimivaltainen. Cour d'appel d'Aix-en-Provence totesi tästä, ettei pesänhoitajan vaatimus koskenut maksukyvyttömyysmenettelyn aloittamista Rastellia vastaan vaan Médiasucrea vastaan jo aloitetun menettelyn laajentamista Rastelliin ja että kauppalain L. 621-2 §:n nojalla toimivaltainen tuomioistuin tällaisen maksukyvyttömyysmenettelyn laajentamiskysymyksen ratkaisemiseksi on se tuomioistuin, jossa alkuperäinen menettely on aloitettu.

12 Edellä mainitusta tuomiosta tehtiin kassaatiovalitus Cour de cassationiin, joka päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Kun jäsenvaltion tuomioistuin aloittaa velallista vastaan päämenettelyn maksukyvyttömyysasiassa sillä perusteella, että velallisen pääintressien keskus sijaitsee tuossa jäsenvaltiossa, onko – – asetuksen – – vastaista se, että tämä tuomioistuin soveltaa kansallista lainsäännöstä, jonka nojalla tuomioistuin on toimivaltainen laajentamaan menettelyn yhtiöön, jonka sääntömääräinen kotipaikka sijaitsee toisessa jäsenvaltiossa, sillä ainoalla perusteella, että velallisen ja viimeksi mainitun yhtiön varojen todetaan sekoittuneen?

2) Jos laajentamista koskevaa vaatimusta pidetään uuden maksukyvyttömyysmenettelyn aloittamisena, mikä taas, jotta asiaa alun perin käsitelleen jäsenvaltion tuomioistuin olisi toimivaltainen, edellyttää, että osoitetaan, että yhtiöllä, jota laajentaminen koskee, on tässä jäsenvaltiossa pääintressien keskus, voidaanko tämä osoittaa pelkästään sillä, että yhtiöiden varojen todetaan sekoittuneen?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Ensimmäinen kysymys

13 Ensimmäisellä kysymyksellään kansallinen tuomioistuin pyrkii selvittämään, onko asetusta tulkittava siten, että jäsenvaltion tuomioistuin, joka on aloittanut yhtiötä vastaan päämenettelyn maksukyvyttömyysasiassa sillä perusteella, että yhtiön pääintressien keskus sijaitsee tuossa jäsenvaltiossa, voi kansallisen lainsäännöksensä nojalla laajentaa menettelyn toiseen yhtiöön, jonka sääntömääräinen kotipaikka sijaitsee toisessa jäsenvaltiossa, sillä ainoalla perusteella, että näiden kahden yhtiön varat ovat sekoittuneet.

14 Aluksi on todettava, ettei asetuksessa ole tuomioistuimen eikä lainsäätäjän toimivallasta säännöksiä, joissa nimenomaisesti viitattaisiin jäsenvaltiossa aloitetun maksukyvyttömyysmenettelyn laajentamiseen varojen sekoittumisen perusteella sellaiseen yhtiöön, jonka sääntömääräinen kotipaikka sijaitsee toisessa jäsenvaltiossa.

15 Tuomioistuinten toimivallan suhteen asetuksen 3 artiklassa säädetään ainoastaan kahdesta arviointiperusteesta, jotka vastaavat kahta erityyppistä menettelyä. Artiklan 1 kohdan mukaan sen jäsenvaltion tuomioistuin, jossa velallisella on pääintressien keskus – jonka yhtiöiden osalta oletetaan olevan sääntömääräisessä kotipaikassa – on toimivaltainen aloittamaan niin sanotun päämenettelyn, jolla on universaalivaikutus siten, että sitä sovelletaan kaikissa niissä jäsenvaltioissa, joissa asetusta sovelletaan, olevaan velallisen omaisuuteen. Saman artiklan 2 kohdan mukaan velallisen jäsenvaltiossa sijaitseva toimipaikka oikeuttaa kyseisen jäsenvaltion viranomaiset aloittamaan sekundäärimenettelyksi tai alueelliseksi menettelyksi kutsutun menettelyn, jonka vaikutukset rajoittuvat velallisen omaisuuteen, joka sijaitsee viimeksi mainitussa

jäsenvaltiossa (ks. vastaavasti asia C-341/04, Eurofood IFSC, tuomio 2.5.2006, Kok., s. I-3813, 28 kohta ja asia C-112/10, Zaza Retail, tuomio 17.11.2011, Kok., s. I-11525, 17 kohta).

16 Sovellettava laki puolestaan riippuu asetuksen 4 artiklan 1 kohdan mukaisesti kansainvälisesti toimivaltaisen tuomioistuimen määrittämisestä. Maksukyvyttömyysmenettelyyn ja sen vaikutuksiin sovelletaan sekä päämenettelyssä että sekundäärimenettelyssä tai alueellisessa menettelyssä sen jäsenvaltion lakia, jonka alueella maksukyvyttömyysmenettely on aloitettu (ks. vastaavasti em. asia Eurofood IFSC, tuomion 33 kohta ja asia C-444/07, MG Probud Gdynia, tuomio 21.1.2010, Kok., s. I-417, 25 kohta).

17 Tuomioistuimen toimivaltaa koskevan arviointiperusteen merkityksen johdosta on näin ollen selvitettävä, mikä näistä perusteista voi tulla sovellettavaksi pääasiassa.

18 Ei vaikuta siltä, että asiassa olisi väitetty, että Rastellilla olisi Ranskassa unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä tarkoitettu toimipaikka eli taloudellisen toiminnan harjoittamiseksi tarvittavat rakenteet, jotka ilmentävät tiettyä organisaation vähimmäistasoa ja tiettyä pysyvyyttä (ks. asia C-396/09, Interedil, tuomio 20.10.2011, Kok., s. I-9915, 64 kohta). Tällaisessa tilanteessa asetuksen 3 artiklan 2 kohtaa ei voida soveltaa.

19 Niinpä on rajoituttava tutkimaan, voiko tuomioistuimen toimivalta ratkaista vaatimus maksukyvyttömyysmenettelyn laajentamisesta perustua asetuksen 3 artiklan 1 kohtaan.

20 Tässä yhteydessä on syytä muistuttaa unionin tuomioistuimen katsoneen, että asetuksen 3 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että siinä annetaan sen jäsenvaltion

tuomioistuimille, jossa maksukyvyttömyysmenettely on aloitettu, myös kansainvälinen toimivalta tutkia asetuksen kuudennessa perustelukappaleessa tarkoitettu tästä menettelystä välittömästi johtuva ja siihen läheisesti liittyvä vaatimus (ks. asia C-339/07, Seagon, tuomio 12.2.2009, Kok., s. I-767, 19–21 kohta). Täten on tutkittava, voidaanko pääasiassa kyseessä olevan kaltaista varojen sekoittumiseen perustuvaa maksukyvyttömyysmenettelyn laajentamisvaatimusta pitää tällaisena vaatimuksena.

21 Hidoux ja Ranskan hallitus väittävät, että vaatimusta maksukyvyttömyysmenettelyn laajentamisesta varojen sekoittumisen johdosta on pidettävä alkuperäisestä maksukyvyttömyysmenettelystä välittömästi johtuvana ja siihen läheisesti liittyvänä vaatimuksena. Väitteidensä tueksi ne vetoavat siihen, että tällainen laajentaminen – sellaisena kuin siitä säädetään Ranskan oikeudessa, joka asetuksen 4 artiklan 1 kohdan nojalla on alkuperäiseen menettelyyn sovellettava laki – ei johda uuden, alkuperäiseen menettelyyn nähden itsenäisen menettelyn aloittamiseen, vaan se johtaa ainoastaan alkuperäisen menettelyn vaikutusten laajentamiseen toiseen toimijaan. Ne katsovat tämän perusteella, että ranskalainen tuomioistuin, joka on aloittanut päämenettelyn maksukyvyttömyysasiassa Ranskaan sijoittautunutta yhtiötä vastaan, on myös toimivaltainen laajentamaan tämän menettelyn sellaiseen muuhun yhtiöön, jonka kotipaikka on toisessa jäsenvaltiossa.

22 Tämä näkökanta perustuu pääpiirteiltään argumentille siitä, että Ranskan oikeuden mukaan maksukyvyttömyysasian päämenettelyn laajentamisella ei aloiteta uutta menettelyä, vaan sillä pelkästään sisällytetään jo aloitettuun menettelyyn uusi velallinen, jonka varallisuus ei ole erotettavissa ensimmäisen velallisen varallisuudesta.

23 Tällä menettelyllisellä yhtenäisyydellä ei kuitenkaan voida häivyttää sitä Alankomaiden ja Itävallan hallitusten sekä Euroopan komission esiin tuomaa seikkaa, että alkuperäisen menettelyn laajentaminen menettelyn kohteena olevasta velallisesta

oikeudellisesti erilliseen uuteen velalliseen aiheuttaa tälle viimeksi mainitulle samat vaikutukset kuin päätös maksukyvyttömyysmenettelyn aloittamisesta.

24 Tätä arviointia tukee lisäksi se ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mainitsema seikka, että vaikka menettelyllinen yhtenäisyys onkin oikeutettu sen toteamuksen johdosta, että kaksi velallista muodostavat varojensa sekoittumisen johdosta yhden tosiasiallisen yksikön, tällä toteamuksella ei ole vaikutusta siihen, että nämä kaksi velallista ovat eri oikeushenkilöitä.

25 Unionin tuomioistuin on jo todennut, että asetuksessa käyttöön otetussa järjestelmässä, jolla määritetään jäsenvaltioiden toimivalta ja joka perustuu velallisen pääintressien keskukseen, kullekin erillisen oikeudellisen yksikön muodostavalle velalliselle on olemassa oma toimivaltainen tuomioistuin (ks. em. asia Eurofood IFSC, tuomion 30 kohta).

26 Tästä on pääteltävä, että päätöksen, josta oikeudelliselle yksikölle aiheutuu samat vaikutukset kuin päätöksestä päämenettelyn aloittamisesta maksukyvyttömyysasiassa, voivat tehdä vain jäsenvaltion tuomioistuimet, jotka olisivat toimivaltaisia aloittamaan tällaisen menettelyn.

27 Tässä yhteydessä on muistutettava, että asetuksen 3 artiklan 1 kohdassa myönnetään edellä mainitun menettelyn aloittamiseksi yksinomainen toimivalta sen jäsenvaltion tuomioistuimille, jossa velallisella on pääintressien keskus.

28 Niinpä tuomioistuimella, joka on edellä mainitun säännöksen mukaisesti nimetty velalliseen nähden toimivaltaiseksi, oleva mahdollisuus saattaa soveltamansa kansallisen lainsäännön mukaisesti toinen oikeudellinen yksikkö maksukyvyttömyysmenettelyn alaiseksi pelkästään varojen sekaantumisen perusteella selvittämättä, missä sen pääintressien keskus on, merkitsisi asetuksella luodun järjestelmän kiertämistä. Tästä aiheutuisi erityisesti vaara eri jäsenvaltioiden tuomioistuinten välisestä positiivisesta toimivaltaristiriidasta, jota asetuksella on nimenomaisesti haluttu välttää sen

varmistamiseksi, että maksukyvyttömyysmenettelyjä käsitellään Euroopan unionissa yhdenmukaisesti.

29 Ensimmäiseen kysymykseen on täten vastattava, että asetusta on tulkittava siten, että jäsenvaltion tuomioistuin, joka on aloittanut yhtiötä vastaan päämenettelyn maksukyvyttömyysasiassa sillä perusteella, että yhtiön pääintressien keskus sijaitsee tuossa jäsenvaltiossa, voi kansallisen lainsäännöksensä nojalla laajentaa menettelyn toiseen yhtiöön, jonka sääntömääräinen kotipaikka sijaitsee toisessa jäsenvaltiossa, vain, jos asiassa osoitetaan, että viimeksi mainitun yhtiön pääintressien keskus sijaitsee ensin mainitussa jäsenvaltiossa.

Toinen kysymys

30 Toisella kysymyksellään kansallinen tuomioistuin pyrkii selvittämään, onko asetusta tulkittava siten, että jos yhtiölle, jonka sääntömääräinen kotipaikka on jäsenvaltiossa, osoitetaan vaatimus, jolla tähän yhtiöön pyritään laajentamaan toiseen jäsenvaltioon sijoittautunutta yhtiötä vastaan tässä toisessa jäsenvaltiossa aloitetun maksukyvyttömyysmenettelyn vaikutukset, pelkästään näiden yhtiöiden varojen sekoittumisen toteaminen riittää osoittamaan sen, että vaatimuksen kohteena olevan yhtiön pääintressien keskus on niin ikään mainitussa toisessa jäsenvaltiossa.

31 Aluksi on muistutettava, että asetuksen 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu käsite velallisen ”pääintressien keskus” on asetuksen oma käsite, jolla näin ollen on itsenäinen merkitys ja jota on siis tulkittava yhtenäisellä ja kansallisista lainsäädännöistä riippumattomalla tavalla (em. asia Eurofood IFSC, tuomion 31 kohta ja em. asia Interedil, tuomion 43 kohta). Vaikka asetuksessa ei määritelläkään mainittua käsitettä, sen

ulottuvuutta selvennetään kuitenkin 13 perustelukappaleessa, jonka mukaan ”pääintressien keskuksen olisi oltava sama kuin paikka, jossa velallinen hallinnoi säännöllisesti intressejään ja joka on näin ollen kolmansien osapuolten tiedettävissä” (em. asia Eurofood IFSC, tuomion 32 kohta ja em. asia Interedil, tuomion 47 kohta).

32 Asetuksen 3 artiklan 1 kohdan toisen virkkeen mukaisesti pääintressien keskuksen oletetaan olevan sääntömääräisessä kotipaikassa. Tämä olettama ja asetuksen 13 perustelukappaleessa oleva viittaus intressien hallinnointipaikkaan ovat osoitus unionin lainsäätäjän tahdosta asettaa toimivallan perusteena etusijalle yhtiön keskushallinnon sijaintipaikka (em. asia Interedil, tuomion 48 kohta).

33 Unionin tuomioistuin on todennut tästä samasta perustelukappaleesta, että velallisen pääintressien keskus on määritettävä sekä objektiivisten että kolmansien osapuolten tiedettävissä olevien perusteiden nojalla, jotta voitaisiin taata oikeusvarmuus ja ennakoitavuus sitä tuomioistuinta määritettäessä, joka on toimivaltainen aloittamaan päämenettelyn maksukyvyttömyysasiassa (em. asia Eurofood IFSC, tuomion 33 kohta ja em. asia Interedil, tuomion 49 kohta).

34 Yhtiön osalta unionin tuomioistuin on täsmentänyt, että jos yhtiön johto- ja valvontaelimet sijaitsevat sen sääntömääräisessä kotipaikassa ja jos yhtiön hallintoa koskevat päätökset tehdään kolmansien osapuolten tiedettävissä olevalla tavalla tuossa paikassa, asetuksen 3 artiklan 1 kohdan toisessa virkkeessä säädettyä olettamaa on sovellettava täysimääräisesti (em. asia Interedil, tuomion 50 kohta).

35 Tämän olettaman kumoaminen on mahdollista silloin, kun yhtiön keskushallinto ei kolmansien osapuolten kannalta katsoen sijaitse sääntömääräisessä kotipaikassa. Tässä tilanteessa unionin lainsäätäjän kyseisen yhtiön sääntömääräisen kotipaikan hyväksi säätämä kumottavissa oleva olettama voidaan kumota, jos objektiivisten ja kolmansien osapuolten tiedettävissä olevien seikkojen perusteella voidaan osoittaa,

että tosiasiallinen tilanne on erilainen kuin se, jota kyseisen sääntömääräisen kotipaikan sijainnin katsotaan kuvaavan (em. asia Eurofood IFSC, tuomion 34 kohta ja em. asia Interedil, tuomion 51 kohta).

36 Näitä seikkoja on tarkasteltava kokonaisvaltaisesti, ja kukin tapaus on ratkaistava sen erityispiirteiden mukaisesti (em. asia Interedil, tuomion 52 kohta).

37 Toisessa ennakkoratkaisukysymyksessä tarkoitetussa tilanteessa, jossa on kyse varojen sekoittumisesta, Ranskan hallituksen esittämistä selvityksistä ilmenee, että kansallinen tuomioistuin nojautuu tällaisen tilanteen määrittämiseksi kahteen vaihtoehtoiseen arviointiperusteeseen, jotka koskevat sitä, ovatko tilit sekoittuneet, ja sitä, onko yhtiöiden välillä epänormaaleja taloudellisia suhteita, kuten tahallisia varojen vastikkeettomia siirtoja.

38 Kuten Ranskan, Alankomaiden ja Itävallan hallitukset sekä Euroopan komissio ovat esittäneet, kolmansien osapuolten on yleensä vaikea saada tietoa tällaisista seikoista. Varojen sekoittuminen ei myöskään välttämättä merkitse yhteistä intressien keskusta. Ei nimittäin ole mahdotonta, että tällainen varojen sekoittuminen järjestetään kahdesta johto- ja valvontakeskuksesta, jotka sijaitsevat kahdessa eri jäsenvaltiossa.

39 Esitettyyn kysymykseen on täten vastattava, että asetusta on tulkittava siten, että jos yhtiölle, jonka sääntömääräinen kotipaikka on jäsenvaltiossa, osoitetaan vaatimus, jolla tähän yhtiöön pyritään laajentamaan toiseen jäsenvaltioon sijoittautunutta yhtiötä vastaan tässä toisessa jäsenvaltiossa aloitetun maksukyvyttömyysmenettelyn vaikutukset, pelkästään näiden yhtiöiden varojen sekoittumisen toteaminen ei riitä osoittamaan sitä, että vaatimuksen kohteena olevan yhtiön pääintressien keskus on niin ikään mainitussa toisessa jäsenvaltiossa. Sen olettaman kumoaminen, jonka mukaan tämä keskus sijaitsee sääntömääräisessä kotipaikassa, edellyttää, että

merkityksellisistä seikoista tehdyn kokonaisarvioinnin perusteella voidaan todeta, että laajentamisvaatimuksen kohteena olevan yhtiön tosiasiallinen johto- ja valvontakeskus sijaitsee kolmansien osapuolten tiedettävissä olevalla tavalla jäsenvaltiossa, jossa alkuperäinen maksukyvyttömyysmenettely on aloitettu.

Oikeudenkäyntikulut

40 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Maksukyvyttömyysmenettelyistä 29.5.2000 annettua neuvoston asetusta (EY) N:o 1346/2000 on tulkittava siten, että jäsenvaltion tuomioistuin, joka on aloittanut yhtiötä vastaan päämenettelyn maksukyvyttömyysasiassa sillä perusteella, että yhtiön pääintressien keskus sijaitsee tuossa jäsenvaltiossa, voi kansallisen lainsäännöksensä nojalla laajentaa menettelyn toiseen yhtiöön, jonka sääntömääräinen kotipaikka sijaitsee toisessa jäsenvaltiossa, vain, jos asiassa osoitetaan, että viimeksi mainitun yhtiön pääintressien keskus sijaitsee ensin mainitussa jäsenvaltiossa.

2) Asetusta N:o 1346/2000 on tulkittava siten, että jos yhtiölle, jonka sääntömääräinen kotipaikka on jäsenvaltiossa, osoitetaan vaatimus, jolla tähän yhtiöön pyritään laajentamaan toiseen jäsenvaltioon sijoittautunutta yhtiötä vastaan tässä toisessa jäsenvaltiossa aloitetun maksukyvyttömyysmenettelyn vaikutukset, pelkästään näiden yhtiöiden varojen sekoittumisen toteaminen ei riitä osoittamaan sitä, että vaatimuksen kohteena olevan yhtiön pääintressien keskus on niin ikään mainitussa toisessa jäsenvaltiossa. Sen olettaman kumoaminen, jonka mukaan tämä keskus sijaitsee sääntömääräisessä kotipaikassa, edellyttää, että merkityksellisistä seikoista tehdyn kokonaisarvioinnin perusteella voidaan todeta, että laajentamisvaatimuksen kohteena olevan yhtiön tosiasiallinen johto- ja valvontakeskus sijaitsee kolmansien osapuolten tiedettävissä olevalla tavalla jäsenvaltiossa, jossa alkuperäinen maksukyvyttömyysmenettely on aloitettu.

Allekirjoitukset